

Premi Llegim Ciència

Concurs de relats

PREMI LLEGIM CIÈNCIA (PLC) - Curs 2017/18

TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC)

Relats de la Categoria 2: 4t d'ESO

Modalitat A - Respon a la pregunta: Escriu un final alternatiu a la novel·la.

<http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

TLC Tertúlies de Literatura Científica

Les TLC i la Facultat de Ciències i Tecnologia de la UVic-UCC es complauen a convidar-vos a la:

6a edició del Premi Llegim Ciència Curs 2017/18

Entrega de premis als millors relats que esdevenen de la lectura de la novel·la: **Llampecs** de **Jean Echenoz**. Ed Raig Verd, 2016

Presentarà l'acte: **Julita Oliveras**, Responsable del Programa Ciència i Societat - Facultat de Ciències i Tecnologia (FCT) - UVic-UCC

Dimecres 21 de febrer de 2018
Sessió 1 de 9.00 a 10.15h, per als alumnes de 3r d'ESO
Sessió 2 d'11.00 a 12.15h, per als alumnes de 4t d'ESO
Aula Magna de la UVic-UCC (C/ de la Laura, 13. Vic)

UST
FACULTAT DE CIÈNCIES I TECNOLOGIA

Jean Echenoz
Llampecs
Traducció d'Anna Cabanys
Raig Verd

Contacte:
tlc@uvic.cat | Tel. 93 881 55 19

Us agraïem que confirmeu la vostra assistència tot omplint el formulari que trobareu a:
<http://mon.uvic.cat/tlc/inscripcions/>

UVIC UNIVERSITAT DE VIC UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA
INSTITUT DE CIÈNCIES I TECNOLOGIA
INSTITUT DE RECERCA I INNOVACIÓ TECNOLÒGICA
FECYT
Societat Catalana de BIOLÒGIA

Julita Oliveras - julita.oliveras@uvic.cat

Coordinadora del programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – UST - UVic:

- Projecte del Premi Llegim Ciència – UVic - <http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>
- Projecte de les Tertúlies de Literatura Científica (TLC) - UVic - <http://mon.uvic.cat/tlc>
- Projecte del Mercat de Tecnologia d'Osona - UVic - <http://mon.uvic.cat/mdt/>

Olfat Khannous - olfat.khannous@uvic.cat

Estudiant del Grau en Biotecnologia de la UVic-UCC i becària del Programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – UST - UVic

16 de febrer de 2018

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA (PLC) - Curs 2017/18

Novel·la: ECHENOZ, J. Llampecs. Raig Verd, 2016.

UVic-PLC - <http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

L'estudiantat ha d'escriure el relat segons les premisses: utilitzar aquesta plantilla, amb lletra Calibri 11, interlineat senzill o simple i un màxim de 500 paraules (Només pot ocupar aquesta pàgina).

ÍNDEX - LLISTAT DE RELATS (Per ordre alfabètic del pseudònim): 29 relats

Pseudònim	Pàgina
ACDC	1
AVIÓ DE PAPER	2
BENJAMIN FRANKLIN	3
BORNITORRINC	4
CACTUS	5
CECUTA	6
CLARA HARITZ	7
COLO	8
EL PROFESSOR	9
ESPÍ	10
ETHEL	11
F3STOFLUIDISSIM	12
FRIDA KHALO	13
HÈCTOR PASCAL	14
JONAS	15
JUDIT	16
KARSAK	17
KUTE KA	18
LALI	19
LANS	20
LAROSSA	21
LLAMP DE RELAMP	22
MISTY	23
NATOS	24
NONA	25
PIU	26
PRÉSSEC	27
ROCKSTAR	28
THE ROCK	29

RELAT 1: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: ACDC

Els segells li surten una mica cars, però quan toca, toca. Perquè així, davant dels sis fragments interdependents els uns dels altres, els sis governs per força hauran de conferenciar i posar-se d'acord per obtenir la visió total del projecte. És molt bona idea, en realitat és l'única, només pot funcionar així, sempre i quan els ministeris contestin, és clar! El nostre protagonista està eufòric, molt eufòric. Sortint de l'oficina de correus només és capaç de deambular pels carrers de Nova York, divagant i imaginant el recorregut de les cartes, l'expressió dels receptors al llegir-les i escrivint-li la contesta. Dins de la seva ment hi recrea totes i cada una de les possibles opcions que poden resultar d'aquest enviament ,però inconscientment suprimeix aquelles amb un final infeliç. Pobre Gregor, incapaç de detectar-ho, l'edat li juga, per primer cop, una mala passada. Pensant, pensant, se li ha fet fosc però d'això tampoc se n'adona.

És l'Ethel qui el troba, passejant tot nerviós i variejant, prop del zoo del Bronx sota unes temperatures pròpies d'un febrer a Nova York. En sentir-li la veu, en Gregor torna en si i amb ell la seva eufòria. Li explica tot l'ocorregut tan ràpidament que la pobra Ethel no n'entén ni la meitat, però somriu i el felicita pel simple fet de veure'l novament tan emocionat. En el fons, reconeix, enyorava l'entusiasme d'aquest vell amic. L'Ethel el convida a sopar, tot i no ésser dimarts ni dijous, posant la celebració d'aquesta oportunitat meravellosa com a excusa i s'ha ofert després, a portar-lo fins al New Yorker i ell accepta.

Gregor recupera les millors gales del seus temps d'esplendor i s'empolaina com poques vegades ho ha fet seguint el seu ritual orientat a la perfecció geomètrica de cada element i finalment surt per la porta per dirigir-se cap a casa dels Norman deixant enrere els coloms famèlics que avui s'ha oblidat d'alimentar, novament l'edat li juga una altra mala passada.

L'àpat és íntim i d'allò més agradable. Entre conversa i conversa, el sopar s'allarga més del normal. Tant els uns com els altres han parlat obertament, potser induïts per l'alcohol, de tots els temes que deriven de la conversa ,fortificant involuntàriament, els llaços de la seva amistat.

Finalment en Gregor, tal com li ha promès l'Ethel, ha arribat a l'hotel per mitjà d'un taxi a càrrec de la parella, ja que ell segueix escurat. Begut com va, s'ha desvestit com ha pogut i s'ha estirat al llit, ignorant tot l'enrenou del colomar afamat. Altra vegada ha començat a fantasiejar, en el mateix moment que una de les sis cartes està essent resposta i enviada amb urgència a aquest vell i foll inventor que la vida no li ha somrigut i que ara se li escapa de les mans. Així és, doncs, com el cos del nostre estimat Gregor darrerament alimentat a base de llet i galetes cau finalment en un son etern tal i com un dia va venir al món, despullat i envoltat d'enrenou en un moment imprecís, feliç i convençut, però, d'haver aconseguit el seu objectiu de la pau mundial.

RELAT 2: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Avió de paper

En Gregor espera a què passi, però l'automòbil s'atura davant seu. És un cotxe, de luxe i amb l'aspecte de ser nou. De darrere la finestra del copilot apareix un home amb americana. Li pregunta si és en Gregor i ell assenteix. El desconegut el fa pujar al cotxe. Allà li pregunta si és realment ell l'inventor del corrent altern, la ràdio i altres innovacions actuals. En Gregor li diu que sí, que ell va donar la idea però un altre li va agafar. Però ho diu sense preocupació ni ràbia, només es nota indiferència en les seves paraules. A l'home li sobta, ja que una persona a qui han robat sol estar enfurismada. El copilot li diu que si l'acompanya al seu despatx i firma un contracte, podrà guanyar tot el que ha deixat de guanyar per culpa de les patents, però a en Gregor ja no li interessien els contractes. Només desitja anar a l'hotel per anar a dormir i l'endemà tornar al parc a alimentar els coloms. El desconegut li insisteix, fins que en Gregor se'n cansa i decideix baixar del cotxe. L'home, molt sobtat, s'enfada, i ordena al pilot tornar cap a la seva oficina.

En Gregor aquella nit no acluca l'ull. Pensa en si ha fet bé, recordant tots els papers que l'han portat a la misèria, tots els deutes que ha hagut de pagar i tots els beneficis que ha deixat de guanyar. Però per l'altre costat té l'oportunitat de guanyar molts diners, i acabar la vida una mica millor. Però tampoc es pot fiar molt... No obstant això pot ingressar molts diners, així que es decideix. S'aixeca a les dues de la matinada i es planta al mateix punt on el cotxe l'havia recollit hores abans, per tal d'acceptar el contracte.

Per sorpresa seva veu el vehicle al mateix lloc, segurament l'esperaven. Però aquest cop, en lloc d'obrir la porta, quan el veuen passar per davant, el vehicle arrenca. En Gregor comença a córrer per tal de seguir-lo, però les seves poques forces li ho impedeixen. S'atura i respira. Quan aixeca el cap ja no veu el cotxe, només un sol paper a terra. El mira i li sembla un contracte, però just abans de poder-ho comprovar un cotxe l'envesteix i el tira a terra. El conductor d'aquest pren la poca humil decisió de fugir, ja que s'adona que ha atropellat una persona. Però ha fet una cosa pitjor que això: ha matat un geni poc valorat que no mereixia morir de la forma que ho fa. Ha matat una de les persones més desgraciades de la història. Ha matat l'inventor de l'electricitat d'avui en dia. Ha matat en Gregor. Ha matat en Nikola Tesla.

RELAT 3: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Benjamin Franklin

Durant els dies següents, en Gregor, no vol sortir per res de la seva habitació del New Yorker, ni per anar a donar llavors als seus estimats coloms del Bryant Park. Està massa afectat per la mort de la coloma que tant estimava.

Ara, es passa les hores pensant en ella. Cada dia fa volar la seva imaginació en el seu laboratori intentant esbrinar com tornar-la a la vida. I així és doncs com el dia vint-i-set de març, número divisible per tres, recorda com el van intentar desprestigiar amb la invenció de la cadira elèctrica. Aquells que van voler mostrar els suposats perills del seu estimat corrent altern, ara són la seva font d'inspiració per evidenciar que el corrent elèctric és capaç de reactivar els músculs. D'aquesta manera arriba a la conclusió que el mateix corrent altern que pot arrabassar la vida a les persones, també els pot fer recuperar els sentits.

A partir d'aquí en Gregor es passa tres mesos investigant. Assisteix a congressos sobre l'electricitat i es llicencia en biologia i anatomia animal. Al mateix temps mou els fils buscant avaladors i parlant amb els banquers més importants de New York, de manera que aconsegueix el préstec suficient per a finançar el seu projecte. Ara tot està a punt, només falta esperar.

Al cap de pocs dies un núvol immens cobreix la ciutat de Nova York, perfecte pel seu experiment. En Gregor es col·loca al terrat de l'hotel New Yorker a esperar la nit durant la qual s'ha pronosticat que hi haurà tempesta elèctrica.

Passen les hores i la foscor envaeix la ciutat, la gent tanca les finestres ràpidament, tanquen la porta amb clau i es refugien a casa per la por que els produeixen els llamps. En Gregor des de dalt el terrat pot observar tota la ciutat, desolada i abandonada per tothom durant la tempesta. Per tothom excepte ell, l'únic que no li té por.

De cop un fort llamp encén el cel de llum i cau a sobre de la seva estimada coloma. Al cap d'uns segons en Gregor s'hi apropa i li acaricia el pit, buscant senyals de vida, però res. L'invent no ha funcionat però el pitjor encara ha d'arribar.

La tempesta elèctrica, després d'aquest fort llamp, ha agafat molta més intensitat. Milers de llamps cauen des del cel i provoquen que la por i els crits envaeixin el cos d'en Gregor per segon cop a la seva vida. Tot això just abans que l'últim dels llamps impacti sobre en Gregor provocant la seva mort i tancant un cicle. I és que una persona que va néixer entre crits i llamps, només pot perdre la vida entre crits i llamps.

RELAT 4: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Bornitorrinc

Uns dies després de l'accident, en Gregor es desperta amb símptomes de debilitat. Des d'aquell dia no s'ha pogut aixecar del llit de la seva habitació, ja que no té ni el suficient equilibri per aguantar-se dret. Per això es desperta, ja que sent el seu colom parrupar. Ràpidament es posa dret i se'n va a comprar llavors per al seu estimat i especial colom.

Un cop el colom ha estat alimentat, el deixa volar una estona pels voltants de l'hotel i el porta també a respirar l'aire salat del mar. La seva au ja s'estava recuperant de tots els problemes gràcies a les operacions veterinàries d'en Gregor. Dies després, en Gregor rep una carta d'Edison. En Gregor, només veient la seva procedència, la deixa estar i se'n va al parc a visitar les seves aus preferides i a contar-les. Al tornar a l'hotel a la nit, i després de fer tota la seva rutina, sent aquell sentiment de neguit que hi ha quan lences una cosa sense mirar-la, curiositat. Per això, agafa la carta de l'Edison i la llegeix atentament.

A la carta diu que ell ha trobat una invent que faria canviar el món de l'electricitat, però que per a això necessitaria l'ajuda d'algun electricista amb grans coneixements científics i que li agradessin els projectes més ambiciosos, i l'únic que coneixia era ell. Per això, després de disculpar-se per no confiar en ell feia un munt d'anys i per fer-li la competència ensorrant els seus invents, li va demanar ajuda per fer el projecte més gran que s'havia pogut imaginar.

Una setmana més tard, en Gregor ja havia fet les maletes per marxar en direcció al laboratori de l'Edison, que estava més al sud de Nova York, en una zona poc habitada. En Gregor, evidentment, es va endur la seva estimada colom femella i amb tots els estris que li podien fer falta per guarir-la. Un cop a la ciutat del laboratori de l'Edison, es va instal·lar en un hotel i va contactar amb una persona perquè li cuidés l'au durant els dies que ell anés al laboratori.

L'endemà ja es va trobar al laboratori de l'Edison amb el seu propietari. Era molt similar al que en Gregor havia tingut en les seves millors èpoques a Nova York. Allà es va trobar amb un Thomas Edison molt vell i, a pesar d'això, amb prou energia per fer el seu últim experiment, una màquina que servís per proporcionar electricitat a tot el món, fins i tot a les zones més remotes. Per això van treballar durant sis mesos i van pensar que el millor seria fer un gran prisma metàl·lic, amb una bobina de coure al seu voltant i que gràcies a les ones magnètiques creessin electricitat.

Tant l'Edison com en Gregor es van haver d'endeutar moltíssim per poder pagar aquell seu últim projecte. Llavors, després de quatre mesos més de construcció d'aquesta gran central elèctrica, van demanar a tots els obrers que marxessin a casa i van posar l'aparell en marxa. La bobina va començar a girar cada cop més ràpid fins que les dinamos van fer un sobreesforç i tota la central va fer una gran explosió que va fer un cràter al terra de la mida d'una ciutat sencera. Els obrers, mentre tornaven a casa, van veure una gran llum, com un llampec gegantí i esgarrafós que va acabar amb la vida de dos grans inventors i científics.

RELAT 5: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Cactus

En Gregor estava a la seva habitació destrossat, cap dels seus invents no havia tingut èxit, havia perdut tots els seus inversors i ara ningú el respectava, quan de cop... Uns homes vestits de negre i amb ulleres de sol van entrar a la seva habitació i el van portar a fora de l'hotel sense que els veigués ningú, un cop a fora el van ficar a dins d'una furgoneta amb els vidres negres que els estava esperant. Un cop a dins la furgoneta van estabornir a en Gregor. Quan es va despertar estava en una sala amb les parets de formigó, una sola làmpada al mig, una taula i dues cadires, una en qual estava assentat en Gregor. Aquells homes van preguntar per l'invent més gran d'en Gregor: el raig de la mort! Van dir que sabien que ell havia fet els plànols i que els havia repartit entre les dues potències mundials, ara ells volien que tornés a fer els plànols i acabar d'una vegada la guerra contra els Estats Units, a aquella gent se'ls notava bastant l'accent rus, i en Gregor es va negar en rodó en quant a repetir els plànols, els van insistir, primer de bones, però després van anar de males. Van torturar a en Gregor fins al punt que voldria estar mort, i quan portaven ja una hora de tortures es van adonar que no els hi faria els plànols, així que el van tancar en una cel·la i s'esperarien a que es morís de gana. Al cap de cinc dies en Gregor estava famolenc, i desesperat els hi va dir que no els hi faria els plànols, sinó que construiria el raig de la mort. Al dia següent, un cop va haver menjat va començar amb la construcció del raig de la mort. Però el que els russos no sabien és que també havia fabricat una petita bomba que faria esclatar la paret de la cel·la i podria marxar, aquella nit va dur a terme el pla i va fer volar pels aires la paret, va sortir del búnquer en el que estava ficat i es va endur la sorpresa que a fora hi havia militars dels Estats Units, que s'havien donat compte de les intencions dels russos i havien vingut a impedir-ho. Van capturar els russos i en Gregor va recuperar tota la fama i inversors.

RELAT 6: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Cecuta

Dotze anys després de morir la seva estimada coloma, en Gregor es calça les sabates negres que utilitza cada dia des de fa ben bé vuit anys. No és que no tingui suficients diners per comprar-se'n unes altres, sinó que aquestes tenen un valor especial. Les va trobar davant la porta de la seva habitació la nit del seu aniversari. Són unes sabates negres amb uns cordons molt fins que sempre es lliga amb la màxima prudència. No vol fer-los malbé.

Ara ens centrarem en el dia en què en Gregor torna a sopar a casa dels Axelrod. Com sempre, li obre la porta un amargat Angus Napier, i seguidament el saluda cordialment l'Ethel. Avui ella porta un vestit negre i els cabells recollits amb un monyo complicat, que precisa de molta pràctica. Normalment en Gregor no es fixa en això, però avui és un dia especial, és el seu aniversari.

Sopen llamàntol, cuinat amb una destresa excel·lent, però que en Gregor no aconsegueix disfrutar gaire. Mentre fan una mica de sobretaula, que en Gregor amaneix amb un parell de comentaris enginyosos, a fora esclata una tempesta de veritat. Els vidres tremolen amb cada tro i tota la sala s'il·lumina amb cada llamp. Però el que més es nota és el vent. Xiula en passar entre les cases i no dona treva a les fulles dels arbres, que marxen totes horitzó enllà.

De cop, se'n va el llum i tot queda en una foscor absoluta. A corre cuita en Norman va a cercar uns llumins per encendre les espelmes que hi ha repartides per les parets. Quan ja estan mínimament il·luminats, en Gregor presenta les seves excuses amb la intenció de tornar cap a la seva habitació de l'hotel. En Norman s'hi nega: "Que estàs boig? Amb aquest vent? Ni parlar-ne. Avui et quedes a casa a dormir i demà ja veurem com estan les coses."

Així doncs, a en Gregor se li assigna una habitació on hi ha penjat un cartellet amb el número tres. És una cambra senzilla on només hi ha un petit escriptori amb la seva cadira, un llit i una tauleta de nit. En Gregor desitja bona nit als seus amfitrions i després es disposa a dormir.

El desperta una veu que diu: "Pss, Gregor. Estàs bé?" És l'Ethel, que no li ha vist gaire bona cara durant l'àpat. "Sí, sí, estic bé." Però encara no ha acabat de dir l'última paraula que l'Ethel li fa un petó. El petó que portava anys desitjant ella, i que ell no s'havia ni plantejat. Abans que cap dels dos pugui dir res, en Gregor nota un dolor punxant al pit, i, tot seguit, amb la blancor d'un llamp il·luminant les parets, cau mort.

Així és com marxa en Gregor del món, tal com va arribar i com ha viscut la seva vida. D'una manera espectacular, sense entrar gaire en detalls, i sense esperar el moment propici.

RELAT 7: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Clara Haritz

Arma total

Final alternatiu de Llampecs

Als vuitanta anys, en Gregor encara segueix esperant resposta de les sis potències mundials a les quals va escriure, ja fa molt de temps, per tal d'informar-les del seu nou projecte: una arma total que podria afectar bona part del planeta. Per seguretat, l'inventor va decidir enviar els plànols d'aquesta arma en fragments interdependents, és a dir, si volien obtenir els plànols complets havien de dialogar entre totes elles i arribar a un acord.

Un dia, casualment i per sorpresa del vell, quan obrí la bústia i en tragué el correu, hi trobà una carta amb un segell estrany. En Gregor s'hi fixà curiosament i en llegí el remitent diversos cops.

L'antic inventor d'èxit, per fi rebé la tan esperada resposta a la seva missiva, però no sap què ha de fer. Incredul davant la carta que manté entre les seves mans, cau a terra. Sorprenentment per la seva edat, no pren mal.

S'aixeca amb dificultat i puja les escales fins a la seva habitació on s'asseu al llit i llegeix el contingut detingudament. Seguidament, aixeca la mirada del paper i, deixant-la fixa en els ulls d'un dels seus coloms, es pregunta amb veu alta: "Què hauria de fer?" Després surt de l'habitació i es dirigeix amb pas ferm a la casa dels Axelrod.

Un cop allà, els explica la situació i la decisió que, amb l'ajuda del colom, ha pres. Vol contestar la carta i treballar com més aviat millor en el projecte, ja que sap que, un dia o altre, morirà i necessita acabar-lo abans que això passi. Aquella mateixa nit escriu les instruccions necessàries per tal de dur-lo a terme i, a l'endemà, l'envia al govern rus.

Al mes següent ja està vivint a Rússia i ho té tot enllestit per fer funcionar l'arma. Abans que es canviï d'any, les sis potències en volen veure una petita mostra. Aquest fet pot restablir la bona reputació de l'inventor. Però, desgraciadament, el vespre abans, en Gregor pateix un atac de cor que li provoca la mort abans que pugui presenciar l'èxit del seu invent.

RELAT 8: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Colo

Ja han passat deu anys, i en Gregor arriba als setanta. Les gotes esquitxen la finestra de l'habitació de l'hotel New Yorker. Ja no és l'home que va reeixir amb el corrent altern, aquell que va gaudir del seu tren de vida, no. Ara és un senyor de cap més aviat blanc i amb algun cabell que encara aguanta el color grisós, mentre que el seu bigoti perfectament afaitat i les seves celles, encara conserven el negre. Els seus ulls, emmarcats de fines arrugues, ja no mostren serenor, ara estan empal·lidits i coberts de preocupació. No obstant, darrera seu apareix el reflex de la seva estimada dona, i mirant-lo amb picardia l'obliga a intentar somriure. L'Ethel també ha envellit, però això no li impedeix amagar el seu somriure.

Va ser un escàndol, tot s'ha de dir, veure els Axelrod separar-se va ser una gran notícia. Més tard van entendre el perquè. L'Ethel no va amagar a ningú la seva atracció cap a en Gregor, i aquest no va dubtar en acceptar el seu afecte. Setmanes més tard, l'Ethel i en Gregor es van casar. Ara semblava que el nostre estimat amic ja hauria d'estar feliç, però hi havia alguna cosa que li passava pel cap que no l'acabava de convèncer. Valdria la pena?

La Segona Guerra Mundial va ser la inspiració per a aquest nou invent, El Raig de la Mort. Podia destruir qualsevol potència, i només caldria prémer un botó. Al principi els generals no ho van veure clar. Per això un grup d'enginyers va analitzar els plànols molt detalladament. Sorpresos de l'arma del nostre enginyer, no els va costar convèncer al seu màxim responsable, Franklin Delano Roosevelt.

Ara és clar, només faltava que en Gregor acceptés la venda del seu invent. L'havien convidat a sopar a la seva antiga casa, l'hotel Waldorf Astoria. Havien de firmar els papers, i en un sopar com aquest, calia anar ben vestit. No podia anar amb la seva camisa amb pedaços als colzes i els seus mitjons recosits del final, això ja ho sabia l'Ethel. Per això li havia deixat preparada la seva corbata, perfectament planxada, sobre el llit i els mitjons nous al costat.

Després de vestir-se, en Gregor ha pujat al taxi. El trajecte ha estat curt però avorrit. Mai li sembla res interessant, i més amb l'edat. La mania de comptar-ho tot l'ha perdut una mica, doncs si compta coses petites, el cap li dona voltes. Quan ha pujat a l'ascensor s'ha alegrat que el sopar fos a la planta sis, múltiple de 3. Però en veure tots els estaquirotos que hi ha per la sala, no li ha fet gens de gràcia. És clar que el president necessita protecció, però què es pensa, que l'atacarà amb el Raig de la Mort? El sopar no ha estat molt pesat, potser sí que l'enginyer li llepava una mica el cul, però n'ha vist de molt pitjors. Després de xerrar una mica, en Franklin li ha donat el contracte. És simple, amb poca lletra, i queda clar on ha de signar. Potser no hauria de fer-ho, pensa en Gregor, això generarà la victòria d'una sola potència. Potser hauria de repartir el plànol entre els 6, potser arribarien a un acord... Però en Gregor no pot pensar amb claredat, els batecs del seu cor el distreuen, i la petita molèstia del braç esquerra ha esdevingut unes punxades de dolor. Sent la sang passar per les orelles. Pum, pum, pum. Pausa.

Pausa? No. Silenci. Els coloms paren de volar per aturar-se a la finestra de la sala de l'hotel Waldorf Astoria, on el cor d'en Gregor ha parat de bombejar.

RELAT 9: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: El professor

A en Gregor només li queden els coloms. Ja no té més estima per cap altre ésser viu. Són els únics que, després de tots aquests anys, el segueixen apreciats; això sí, nota certa incomoditat i decepció quan es posa a pensar que podria haver-hi més coloms a la plaça, si no fos perquè alguns han anat a parar al seu plat. Aquest sentiment sempre el contraposava al fet d'haver salvat moltes vides, però aquest cop una cosa l'ha inquietat just ara quan ell s'ha despertat.

Només posar un peu en la catifa, en Gregor s'ha sentit marejat i, acte seguit, ha notat un dolor agut al pit, que ha fet impossible que es pogués posar bé dempeus; la seva esquena s'ha recolzat en aquella paret de gotejat blanc, brut del desgast que mai li havia agradat.

Intenta demanar ajuda, però té la mandíbula paralitzada; així que decideix despreocupar-se, relaxar-se i observar aquella obra de taxidèmia, que fa temps no era quatre plomes ben ficades amb ulls de vidre. Anys enrere, aquella coloma era el seu arquetip de passió, una possessió que prevalia per sobre de la majoria de les coses. "Possessió", aquesta paraula se li ha quedat gravada a la ment, li ha creat una espècie de "mantra", ha generat un canvi radical que li ha fet veure d'una manera diferent el seu vincle amb aquell ocell colúmbid. Ha acabat amb la conclusió que en Gregor, en realitat, mai havia demostrat un vertader amor cap a ella.

En Gregor ja ha assumit la seva pròpia mort, no tardarà gaire, però mentre no arriba s'ha replantejat el que ell sempre havia considerat amor pur. S'ha adonat que va tenir impulsos que el van fer egoista i ambiciós, aspectes que ell va estar evitant al llarg de tota la seva vida i, en el moment en què els va tenir en la pròpia pell, va ignorar. El vertader, l'amor que sempre hauria d'haver buscat, és el que li garantia llibertat al pobre animal, el d'apreciar les coses enlloc de posseir-les.

Mentre la seva vista es cansa i nota com tot el seu cos es va debilitant progressivament, es consciencia sobre l'egoisme que té l'ésser humà, es penedeix de no haver-li pogut donar aquella llibertat que tant necessitava. Ha intentat creure's que aquella història no era tan important en relació al que ell havia fet al llarg de la seva vida, s'ha recordat del llegat que ha deixat a la humanitat: des del corrent altern a la bobina Tesla. Sap que li ha donat profit a la seva existència, que la seva contribució no ha estat minúscula.

El seu cos ja no aguanta més, amb la mà amanyaga la manta del llit i enfoca la seva visió al cos dissecat d'aquella inquietant coloma. Li cau una llàgrima i comença a respirar més lenta i profundament i, amb molt d'esforç, fa una última alenada en forma de murmuri:

"El present és vostre, però el futur és meu"

RELAT 10: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Espí

El final del vell inventor

Ens trobem en un punt crític de la història. Finalment el gran projecte de la torre, que seria la primera en fer experiments de radiotransmissió ha estat cancel·lada. Resulta que l'enginyer i inventor italià Guillermo Marconi ja sabia avençat al nostre protagonista. D'altre banda la premsa i tot el cercle de coneguts d'en John Pepper Morgan donen a conèixer la seva opinió i el fet que aquella torre ja no serveix, Marconi ho ha aconseguit i a més sense tot aquell artefacte.

Amb tot Gregor està a punt de fer 55 anys.

Es queda sense feina, però no sense idees. Malgrat tots els fracassos dels últims mesos, la confiança en sí mateix segueix intacte.

Els següents dies, o podríem dir mesos perd la noció del temps. Es passa les hores tancat al laboratori experimentant en noves idees, absent en si mateix, però en el món exterior les cosses han canviat. Els seus invents només son comentats per la premsa, que se'n mofa recalcant que el seu enginy ja no està a l'altura, igual que la comunitat científic. Tot i això, mai li ha afectat la opinió dels altres i menys ara.

Els dies transcorren lentament, tancat al laboratori les hores de sol i a les nits a Central Park donant menjar als coloms. Però comencen a escassejar els diners i ja no es pot permetre viure al Waldorf.

Els pocs actes socials es limiten a sopars amb el senyor i la senyora Axelrod.

Un dia inesperadament arriba una carta dirigida a ell, procedent de un tal Frederic Smith. Aquest, li comunica que li agradaria parlar amb ell sobre un projecte, si estava interessat podria assistir al seu despatx a la 5ª avinguda l'endemà al matí.

Gregor si presenta vestit amb la seva millor gala. El senyor li explica que era a nou a la ciutat, tenia una promesa amb la qual planejaven casar-se aviat i instal·lar-se definitivament. Per tant necessitaven casa i volien que fos la més moderna i amb les últims invencions.

Gregor entusiasmat per tornar a la feina, de seguida es posa a fer els plànols. En presentar la feina a un arquitecte, aquest declara que la casa no es pot fer, potser en un futur, especula.

Passen els anys durant els quals arriba la primera guerra mundial. Tothom està revolucionat o directament afectats per la guerra, però per Gregor queda massa lluny, és ja un ancià.

Els passejos pel parc són cada vegada menys freqüents i els únics amics que encara conserva són els Axelrod, si així els poguéssim anomenar, tot i que va deixar d'anar als sopars ja fa una pila de temps.

Un dia es trobava algun parc de la ciutat donant menjar als coloms, com sempre. Apart d'ell, la única presència era la de una parella jove que feia estona que discutien i francament, li molestaven. La conversa cada vegada pujava més de to fins que supera el límit d'ira de l'home i amb un simple cop la mata. Pres del pànic, l'assassí gira el cap en busca de testimonis i els seus ulls es centren en el vell inventor, l'únic present. Armat amb un roca que agafa del terra s'acosta al vell amb unes quantes gambades i sense donar-li temps per reaccionar l'estomaca.

Gregor, considerat el pare de l'electricitat, mor en aquell parc solitari, envoltat dels seus estimats coloms.

RELAT 11: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Ethel

AL FINAL, LES IDEES SÓN L'ESSENCIAL

Els diaris s'omplen de la paraula fracàs, sempre acompanyada del seu nom al costat. Malgrat tot, ell no defalleix, mai ha treballat per l'acceptació dels altres i no començarà ara. Es tanca al laboratori dia rere dia envoltat d'idees que li afloren i que a mesura que surten va plasmant en una llibreta que ràpidament li queda petita.

Tot i així cada vegada rep menys inversors, comença a perdre diners i es planteja marxar de l'hotel Waldorf, que gairebé mai freqüenta perquè es passa el dia al laboratori. Al cap de poc s'adona que la seva situació és inaguantable, marxar no només és una alternativa, és una necessitat i durant setmanes visita tots els hotels de la ciutat buscant l'idoni. Nova York, gran ciutat d'Estats Units, repleta d'allotjaments de tot tipus, però cap prou net i perfecte per Gregor. Després de donar-hi moltes voltes decideix instal·lar-se de forma temporal al laboratori, on passa la major part del temps exceptuant les hores al parc amb els coloms, el petit espai de natura que li proporciona una tranquil·litat que només troba entre llibres i ciència.

Mai ha set un home amb molts amics, prefereix passar una tarda entre els seus pensaments que parlant sobre temes banals de forma reiterada que sap que no portaran enlloc. Tot i així pot considerar la parella Axelrod com a amics. De tant en tant va a casa seva a sopar, cosa que el força a sortir del laboratori i a deixar de pensar en problemes matemàtics i invents, de moment, inexistents. Resulta fascinat per la quantitat de gent que coneixen i la facilitat amb la qual si relacionen, sempre tenen gent a casa, menjar i conversa sense fi.

Després del sopar, no gaire entretingut, desvia el seu camí de tornada per anar a veure els coloms i sense pretendre-ho s'hi passa hores i hores, li agraden. Quan se n'adona ja es comença a fer clar i la ciutat s'activa, ell s'aixeca del banc i es disposa a tornar al laboratori, que ja considera casa seva, veu que no acaba d'estar fi però ho atribueix al cansament general.

Durant mesos viu moments d'agonia, els quals ignora, ben mirat ja és vell i no li preocupen. Tot canvia quan un sobtat atac de dolor l'assalta en mig del sopar amb els Axelrod, el que acabaria sent l'últim sopar amb la parella. Veu que s'acosta el final i inesperadament decideix tornar al seu país natal només amb el seu quadern ple d'idees per viure que suposava que serien els seus últims dies. Un cop allà es troba amb vells amics oblidats, es passa els dies passejant per la natura i pensant contínuament nous invents, als que sap que no donarà forma. És justament així com, un mes després d'arribar a Croàcia, passa els seu darrer sospir acabant un esbós dels rajos X, revolucionaris anys més tard, i enmig d'una ferotge tempesta elèctrica.

RELAT 12: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: F3stoFluidíssim

El professional dirigeix una trista mirada a en Gregor i li diagnostica que, clarament, la coloma pateix tuberculosi. Aquestes paraules provoquen un xoc impressionant a en Gregor qui assenteix a poc a poc. I després de fer fora el metge es posa a plorar. Són plors silenciosos amb llàgrimes primes. Quants anys feia que no plorava? Segurament moltíssims, d'ençà que era petit si la memòria no li falla.

En aquestes èpoques la tuberculosi no té cura però així i tot ell continua fent tot el possible per reconfortar-la, banys calents, dietes... Res sembla funcionar. No la porta a passejar i durant aquests dies l'enamorat no surt de l'habitació, simplement es queda allà observant-la amb uns ulls tendres i tenint l'esperança que, pot ser, l'amor curi tots els mals. Ara, per fi, ha acceptat els seus sentiments. Uns sentiments rars, difícils de comprendre però purs.

Fins i tot ha deixat de banda els coloms del parc que anava a veure cada dia. Es continua preocupant per aquests animalons insignificants però ella sembla ocupar quasi tot el temps del qual disposa. La coloma va decaient cada dia més i per descomptat la ment d'en Gregor també. A vegades ella no menja durant tot un dia, i si ell, en un cas sorprenentment rar, marxa s'està quieta i moixa a la gàbia. Tot i així el cap d'en Gregor continua rumiant sense parar nous invents, noves tècniques... No diu res a ningú excepte a la seva enamorada a qui li explica tot el que li passa pel cap.

Finalment un dia gris i fred, aquells dies en els que la gent del carrer es redueix considerablement, la coloma mor. En Gregor desesperat la intenta reanimar però al cap d'unes hores ho admet. No hi ha res a fer. Mentre ell es posa a plorar el cel també. Comença una forta tempesta amb llamps gegants i trons molt sorollosos. Del disgust o pot ser d'una mala passada de la seva ment el cor d'en Gregor deixa de funcionar. Un llamp extraordinari se l'emporta cap al cel de la mateixa manera que, un llamp gruixut i ramificat, el va deixar uns quants anys enrere a la terra.

RELAT 13: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Frida Khalo

Caiguda immerescuda

Quan Gregor cansat d'estar a Colorado Spring, decideix tornar a la ciutat de Nova York, allà aconsegueix una cita amb el poderós empresari John Pepper Morgan.

En aquesta reunió Gregor li proposa construir una torre d'informació; amb una facilitat impressionant Tesla convenç al senyor Morgan.

Els plans de Tesla la torre es trobaria assentada sobre un edifici cúbic coronada per un gran elèctrode. La torre d'informació estaria composta de fusta, amb una alçada d'uns seixanta metres; amb forma octogonal i troncocònica.

Durant la construcció del que seria un dels experiments que portarien a Gregor a ser a considerar un geni mundial a l'alçada de Leonardo Da Vinci o Isaac Newton; Gregor no dorm i es passa tant de dia com de nit confeccionat el seu invent.

En el moment el que la torre d'informació es inaugura, és quan comença el període d'avenços dins de la radiotransmissió; a partir d'aquell instant Tesla i les seves següents creacions es torna el punt de mira de la premsa. I quan Gregor acaba inventat la radio després de totes les experiències utilitzant la informació obtinguda de la creació de la torre; el seu nom comença a tenir una importància innombrable; anteriorment de tenir la gran disputa amb Edison i el corrent altern, el qual va produir que la premsa el fes insignificant dins del món de la enginyeria.

Amb la gran creació de la famosa ràdio, els seus ingressos van augmentar estrastosfèricament i anaven en pujada. I els inversos interessats amb els seus invents i descobriments també anaven en augment. I cada vegada l'interès amb tot el que formava part del nom Tesla era cada vegada més gran.

Posteriorment de l'esclatada tots els invents i idees robats van tornar a ser del seu nom, inclòs el corrent altern, del qui tenia la patent Edison. Gràcies a aquest històric període Tesla es un dels candidats als premis Nobel de Física, els quals guanya.

Amb tots els guanys obtinguts dels seus invents va invertir en borsa i en el moment que s'enfonsa la borsa, va perdre tota la seva fortuna i oblidat per tots els seus amics i seguidors; va decidir acabar la seva vida llençant-se a la Cascades del Niàgara. I mai més s'ha trobat el cos.

RELAT 14: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Hèctor Pascal

Ja feia un any des de que el ministeri de defensa havia ordenat enderrocar la torre en construcció que en Gregor volia aixecar per a abastar tots els novaiorquesos d'energia gratuïta. Es veu que no només van cancel·lar-li el projecte perquè el seu mecenes no volia donar energia de franc a tothom, sinó que un científic de la recentment creada NASA, un tal Keith Glennan, va afirmar que al rebre l'impacte d'un llamp, la torre emetria un impuls electromagnètic que inutilitzaria tots els aparells electrònics d'uns sis-cents quilòmetres a la rodona.

Així doncs, en Gregor va tornar a convèncer a en Westinghouse per que li financés els seus experiments i li perdonés els deutes, a canvi d'uns plànols que servien per crear els primers discos de vinil. Al cap de dos mesos ja estava enllestit el nou laboratori d'investigació, nodrit d'electricitat per més llamps i situat en ni més ni menys que a la punta de la flama de l'estàtua de la llibertat, també, recentment construïda.

Després de gairebé deu mesos investigant el mateix impuls electromagnètic que l'havia fet fora de la torre, un ajudant d'en Gregor es va deixar un condensador encès i mentre baixaven per l'ascensor, aquest va esclatar i va emetre una ona electromagnètica que va paraitzar com deia en Keith Glennan tots els aparells elèctrics de la ciutat i més enllà. Això no és el pitjor: com que encara eren a dins de l'ascensor amb sostre, parets, terra de metall i lògicament un sistema electrònic, van quedar-se atrapats prou temps com perquè un altre llamp toqués la punta de la flama de l'estàtua de la llibertat i els deixés a tots dos ben socarrimats.

RELAT 15: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Jonas

UN VIATGE ESPECIAL

Any 2234, en Gregor acaba de programar la màquina del temps al dia en que va ser atropellat. Va aparèixer al carrer paral·lel en el qual hi havia hagut l'accident. Portava molts anys practicant lo que havia de fer, a cada segon, tot havia estat planificat milimètricament. Quan va escoltar l'estrèpit del cotxe col·lisionant, va sortir de la màquina. Va córrer cap a la cantonada i es va esperar 3 segons, ni un més, ni un menys. Va visualitzar el seu propi cadàver, va apropar-se a ell i el va reemplaçar per un clon, viu, amb algunes costelles trencades per dissimular, que podia actuar com si fos ell. Ara era hora de marxar, el policia estava a punt de girar a la cantonada i no el podia veure allí.

El Gregor del futur i el seu cadàver del passat van tornar a l'any 2234, al seu laboratori. El qual estava equipat amb una tecnologia de tal complexitat que seriem incapaços, fins i tot d'imaginar.

Va estendre el cos inert sobre una llitera, li va injectar un líquid que va fer que el seu cor tones a bategar, els robots va fer la resta i en un tres i no res, ja va quedar completament recuperat.

El Gregor del futur li va explicar d'on i quan venia, i també perquè l'havia salvat. Era una qüestió de vida o mort, però no només d'ell sinó de tota raça humana. Hi havia una guerra mundial en la qual s'havien utilitzat armes capaces de destruir països, d'exterminar-los amb la facilitat que un nen trepitja un niu de formigues. I ell era l'únic capaç d'evitar aquell desastre.

Les armes utilitzades havien estat els coets que ell volia crear. Un dels milionaris li va robar els plànols i durant generacions aquella família havia anat perfeccionant aquell arma, fins al dia que van decidir utilitzar-la. Tot el món estava aterrit, Espanya, França, Alemanya, no quedava res. I el poder d'aquella família creixia i creixia. Com que en Gregor era molt, molt intel·ligent, li seria possible desactivar-los però per fer-ho havia d'estar viu.

Mà a mà els dos Gregors es van posar a treballar. Havien aconseguit una de les restes dels coets i després d'una intensiva examinació, i hores de treball sense descans, van trobar la manera d'aturar-los.

Els coets estaven controlats per un ordinador, i lo que havien de fer era tan senzill com desactivar-lo. Sense mes demora, van entrar a una màquina teletransportadora i van aparèixer al costat de la casa on hi havia l'ordinador.

Van entrar i lo primer que van fer va ser agafar tots els guàrdies de seguretat i treballadors i els hi van extreure els records que tenien de la guerra i dels coets. Seguidament van fer que l'ordinador es transformes en cendra perquè mai mes ningú el pogués reactivar.

Al tornar al laboratori, els dos junts van prémer un botó, que faria que tot tones a estar com abans de la guerra.

Era l'hora de dir-se adéu, no es podrien tornar a veure per no causar problemes al futur però abans de marxar, el Gregor del futur li va dinar un missatge molt important. Li va dir que els problemes econòmic eren passatger i que havia de continuar innovant i construint. A ell li podia semblar inútil tot lo que feia però no ho era. Mai seria una persona molt famosa, ni molt rica, seria un geni a les tenebres capaç de fer qualsevol cosa.

Va pujar a la màquina del temps i va tornar al passat. Llavors va començar a treballar i va ser capaç de trobar cures a moltes malalties, descobrir nous usos per la tecnologia i salvar moltes vides, fins i tot va descobrir com fer-se immortal...

RELAT 16: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Judit

Al cap de deu anys en Gregor seguia igual de escrupolós, amb les mateixes manies i amb la seva habitació cada cop més plena de coloms. La única diferència era que cada dia es trobava més malament. En Gregor no li donava importància però un dia l'Ethel, va decidir trucar a un metge. Tenia càncer de pulmó. Era un dels càncers més mortals i li van dir que per molt que intentessin ajudar-lo no aconseguiren salvar-lo, així que en Gregor va decidir quedar-se a l'hotel encara que es morís.

Durant el llarg de la seva vida s'havien aprofitat molt d'ell, en Gregor hi posava el cervell i els homes adinerats agafaven les seves idees. Per molt que no ho semblés ell n'era conscient. Per tant, cansat de que fos així, va decidir crear el seu últim invent i assegurar-se que quedés clar que era seu, d'en Gregor. Vista la seva obsessió pels coloms, no és d'estranyar que aquest últim invent hi estigues relacionat. En Gregor es passava els dies estirat al seu llit pensant, tret d'aquelles curtes i cronometrades estones en que venia l'Ethel i el passejava una mica per el passadís, però ràpidament li deia que marxés. Només tenia cap pel seu invent. Un dia de sobte, mentre observava un dels seus coloms, li va venir al cap la gran idea.

Dos mesos després va entrar l'Ethel a l'habitació d'en Gregor com cada dijous per anar-lo a passejar i se'l va trobar estirat al llit. No respirava. Havia mort mentre dormia.

Pocs dies després, en Gregor ja estava enterrat i l'Ethel va decidir anar per últim cop a la seva habitació. Quan va arribar va treure una carta. Li havia donat en Gregor feia unes setmanes i li havia dit que no la llegís fins que estigués mort. Entre llàgrimes va començar a llegir la carta.

Estimada Ethel,

Si estàs llegint això deu ser que ja no estic aquí. Et faig aquesta carta perquè sàpigues que he creat el meu últim invent. Per mi es el més especial i et demano que t'encarreguis de que tothom sàpiga que és meu. He creat un generador d'electricitat que funciona amb el moviment d'un colom i que a la vegada li proporciona menjar i un bon lloc per viure. Té forma de gàbia i l'electricitat, a mesura que es va produint, es va guardant en petites capsos, T'has d'encarregar també que aquestes capsos d'electricitat es venguin a un preu elevat ja que funciona tres cops més ràpid i amb més potència que l'electricitat normal. I tots els diners que es produeixin vull que te'ls quedis tu. El generador el trobaràs a l'armari del costat esquerra del llit. T'ho encarrego a tu perquè ets amb la única persona amb la que realment confio. Sempre t'he estimat Ethel.

Fins mai,

Gregor.

Ella també havia estimat sempre en Gregor i en honor seu va fer el que li demanava. Va ser una de les dones més poderoses i riques del món durant els anys que va viure i tot gràcies en Gregor, aquell home que va poder morir en pau després d'haver creat un dels invents que canviaria el món.

RELAT 17: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Karsak

Però un desafortunat accident li va canviar la vida. L'exhibició amb els seus estimats llamps no va sortir com s'esperava. Mai ningú va arribar a saber què havia passat, ja que pràcticament ningú entenia com funcionaven aquells llamps i encara menys què podia sortir malament si no es prenién les mesures adequades. Ràpidament va arribar una ambulància que el va portar fins a l'hospital i allà van intentar curar-li totes les cremades, però no van poder fer-hi res. L'únic que no va sortir perjudicat en aquell accident va ser el seu cervell. Una broma pesada. A partir d'aquell dia en Gregor no va poder fer res més que estar estirat al llit ple de benes, imaginant-se invents que mai podria construir i somiant amb els llamps. Tots els seus amics i inversors van desaparèixer tan ràpid com van poder. A qui li importava un científic que no podia experimentar i, per tant, fer diners?

A poc a poc en Gregor es va anar apagant i per primer cop a la vida va conèixer l'avorriment. Havia comptat tants cops les coses de la seva habitació que ja no li quedava res més per comptar a part dels segons, minuts i dies que passava tancat a l'habitació de l'hospital, sense poder caminar, anar a alimentar els coloms, construir els invents que imaginava o veure els llamps. Al cap de tres mesos ja no ho va poder aguantar més, i un dia de tempesta va demanar que el portessin a fora de l'edifici una estona. El seu metge va accedir-hi a contracor. Quan va ser a fora es va aixecar, va fer cinc passes i un llamp li va caure a sobre. Ningú va poder explicar com va ser capaç d'aixecar-se i caminar, ni tant sols el seu metge, però, el que tothom sabia era que els llamps van ser la causes dels successos més importants de la vida d'en Gregor: el van veure néixer, el van fer feliç i, finalment, el van alliberar del patiment que li suposava no poder fer el que li donava vida.

RELAT 18: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: KuTe Ka

Poc després de haver-se deixat una quantitat elevada de diners en segells enviant les 6 parts dels plànols, en Gregor va rebre notícies: tenia una entrevista amb els 6 representants de les potències mundials per parlar del nou projecte. La reunió va anar estranyament be, no hi va haver cap objecció per cap part i es va acordar que el raig de la mort s'utilitzaria com a instrument per la pau i el benefici mutu, ja que sense haver de disposar d'exèrcit, els diners es destinarien a altres sectors com la cultura, l'educació i la sanitat. Fins i tot es va firmar allà mateix un acord amb en Gregor on se'l requeria pel manteniment d'aquells aparells. En Gregor, com no, estava del tot perplex per la bona voluntat d'aquells homes. Després de tancar l'acord, en Gregor va tornar cap l'hotel.

En Gregor va ser trobat mort aquella mateixa nit, en mig del carrer. Tenia dues bales foradant-li el crani.

Al cap de 8 anys, el raig de la mort dit també Raig Tesla dominava les 6 grans nacions que ocupaven tot el món, no deixant que cap facció es rebel·lés. La guerra pels territoris havia estat ràpida, els raigs de la mort van ser vitals per la invasió del món per part de les 6 potències. No hi havia països independents fora d'elles. Es va crear un culte a les torres que alabava en Tesla cegament.

RELAT 19: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Lali

Un final inesperat

Els anys van passant i tan el Gregor com l'Ethel es van fent grans. Mentre en Gregor cada cop va vivint en hotels més petits i de baixa qualitat perquè s'està empobrint, el marit de l'Ethel i l'únic amic d'en Gregor, el Sr. Axelrod, s'està morint. L'Ethel es troba al seu costat, plorant. El metge li diu que, en qüestió de minuts, el seu marit anirà a un lloc millor. I així és. L'Ethel, de sobte, se sorprèn d'una cosa. Per una part, òbviament, se sent molt trista que el seu marit s'hagi mort, però, per una altra banda, una mica contenta. I ella rumia per què serà això. Acte seguit agafa el telèfon i truca ràpidament a en Gregor per avisar-lo. Aquest, en saber la notícia, té la mateixa sensació que l'Ethel. Per una part, aquesta notícia l'ha angoixat totalment; però, per l'altra, se sent una mica feliç. El cas és que, al dia següent, va anar a l'enterrament i, òbviament, allí es va trobar l'Ethel a qui es va apropar per saludar-la i donar-li el condol. La veritat és que, xerrant xerrant, se'n van anar fins a casa de l'Ethel on van estar una estona més. Al cap de dues hores, en Gregor, en va sortir i se'n va anar a la seva petita habitació de l'Hotel on vivia. De camí, com de costum, va començar a mirar per tot arreu per veure si trobava algun colom ferit. I sí, en va trobar un i se'l va emportar cap a la seva habitació. A l'arribar-hi, com quasi cada dia que en trobava un, el va banyar, després li va fer el necessari per curar-lo i el va posar a la gàbia, on hi havien tots els altres que es trobava pel carrer, i els posava allà perquè es recuperessin i, després, deixar-los anar.

Aquell dia, tant en Gregor com l'Ethel, no van poder dormir pensant com de bé havien passat aquella tarda. Al dia següent, a la tarda, en Gregor i l'Ethel van tornar a quedar. L'Ethel ja no podia aguantar més el que sentia per en Gregor i li ho va dir. Ell va reaccionar d'una manera molt rara. Primer es va quedar com hipnotitzat i el següent que va fer va ser marxar corrents. L'Ethel no entenia res de res. Després d'haver dit allò, tant ella com en Gregor, per fi, van saber què era allò que sentien: estaven enamorats l'un de l'altre. I, per això, per una banda, sentien tristesa; però, per l'altra, estaven contents, perquè això volia dir que ja podien estar junts, almenys pel que els quedava de vida. Per això, en Gregor havia reaccionat d'aquella manera tan rara, perquè no sabia què dir-li, ja que ell no havia estimat mai ningú tant com a l'Ethel. Així que, a l'endemà, el primer que va fer va ser anar a casa d'ella a demanar-li perdó pel comportament que havia tingut i a dir-li que ell sentia el mateix per ella.

Però aquella nit havia nevat i el terra de les carreteres relliscava. I, mentre en Gregor caminava per anar a casa de l'Ethel, un cotxe va perdre el control i es va emportar en Gregor, amb tanta mala sort que el va deixar estès a terra.

RELAT 20: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Lans

“Amb tot això, que ha anat tan de pressa com tota la seva vida , en Gregor està a punt de fer cinquanta-cinc anys”. Troba que està cansat de la seva vida , en la qual persones només interessades en els diners li han robat les idees de grans projectes.

Decideix posar un punt i apart a la seva existència i canviar dràsticament tot el que ell és : des de com es vesteix , passant pel seu pentinat fins arribar al seu comportament. Això implica grans conseqüències, fent que les seves declaracions amb la premsa siguin cada vegada menys polèmiques i més convinents, o que els seus experiments , al no anar com un bòlid, tinguin resultats millors que els últims fracassos.

Per aquests motius en Gregor torna a tindre un nom al món de la ciència , al qual havia perdut tota la seva reputació per els seus assaigs amb resultats nefastos. Inclús la Westinghouse li ofereix un lloc de treball el qual ell accepta ja que també aporta un suculent crèdit per totes les teories que vulgui provar.

Encara que en el treball al Gregor li torna a anar bé , li queda una ultima cosa pendent: casar-se amb l’Ethel Axelrod. Al principi li és difícil ja que el seu marit es un milionari de Nova York amb molta importància i sobretot, molta influència, però no és massa dificultat ja que ella també està enamorada del Gregor i està cansada de la seva avorrida vida amb el Norman , el seu marit.

Decideixen donar el pas i iniciar una relació que acaba en matrimoni , fent que en Norman caigui en una profunda depressió de la qual només obtindrà un amic : l’alcohol. Quan això passa , a l’interior del Angus comença a créixer un odi cap al Gregor grandíssim , ja que ha destruït la vida del seu cap i s’ha emportat al seu amor.

Així que , passats dos anys i després d’haver-ho planejat tot, l’Angus es disposava a matar al Gregor a trets. Però una cosa va passar. Quan estava just a punt de rebentar la porta del apartament de la parella , va obrir la porta l’Ethel , que havia escoltat sorolls al passadís. L’Angus va tindre que simular que volia veure’ls , així que ella li va convidar a un té. Van estar tota la tarda parlant i ell va veure com ella era tan feliç que ho va deixar córrer , va pensar que no mereixia la pena matar a algú matar per una persona que ja estava feliç amb un altre.

Desgraciadament, això no va impedir que l’Ethel es quedés viuda al cap de poc. Un càncer de pròstata el va matar en només tres mesos ja que li van diagnosticar tard, deixant a la Terra un legat inigualable i a una dóna que també li acompanyaria al cel en pocs mesos.

RELAT 21: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Larossa

‘Quan el cotxe està a punt de passar a l’altura d’en Gregor, de cop i volta els coloms s’hi tiren a sobre i es posen repartits per tot el parabrisa’

El conductor , a part d’anar begut, té la vista una mica malament i el conjunt de aquestes dues coses hi provoquen que faci un moviment estrany amb el volant després del qual el cotxe fa una relliscada tan greu , què, es bolca, just al costat d’en Gregor, qui, per sort, s’esquiva.
En Gregor s’hi queda mirant el cotxe uns segons abans de demanar ajuda. En aquell moment la seva vista al món canvia completament. S’imagina el que podria haver passat.. Ell a terra , inconscient, morint, amb encara alguns invents al cap, amb els seus coloms tan estimats a l’hotel i , sobretot amb l’Ethel a la qui mai s’ha atrevit a dir lo que sentia... Encara que últimament la seva vida estigués anant cap baix , per fi se n’adona que encara n’hi han coses per les que podria seguir lluitant.

Després de l’arribada de l’ambulància se’n va al New Yorker sense ganes de parlar amb la policia, algo pensatiu. Un cop a l’habitació , decideix fer-li una visita a la Ethel, cosa que abans no hagués fet mai.
Quan arriba, truca a la porta, una mica nerviós nerviós , pensant en que li dirà al Norman. Quan l’Ethel li obre la porta, s’hi sorprèn molt.” Que no està el Norman?” li pregunta breument.” Just acaba de marxar” contesta l’Ethel.” Passa, Passa. “

Els primers instants a casa li semblen incòmodes, però, després de la tercera copa al costat de la xemeneia , el temps comença a passar volant. Hi parlen de moltíssimes coses, fins i tot dels coloms d’en Gregor, cosa que li produeix una sensació tendra al cor. Aquet no és el Gregor que tots coneixem!

En mig d’una de les converses en Gregor finalment s’atreveix a dir lo que abans d’avui ni s’ho havia pensat, li confessa els seus sentiments a l’Ethel, qui, per sorpresa, li diu que tots aquests anys no s’ha atrevit a res ja que no tenia clar lo que sentia el Gregor, ja que mai per lo vist s’ha apropiat tant a una dona. El Gregor no ho nega, és veritat, l’Ethel és la primera dona que no li produeix sensacions negatives.
Bravo Gregor, això és mutu!

Al cap de 15 anys en Gregor i l’Ethel s’hi troben al balcó de casa , ara ja seva, compartida, i , abans de que s’hi obri la porta perquè el seu fill Hunter hagués tornat del cole, el Gregor li diu a l’Ethel , abans de fer-li un petó :
“Tot a la vida hi passa per alguna cosa, no creus? Tothom canvia després que quelcom li afecta molt, jo mateix sóc l’exemple.”
“O i tant que sí!” li diu l’Ethel , somrient. “Tu ets el meu exemple preferit...”

RELAT 22: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: llamp de relamp

Els anys van passant i els dies cada vegada avancen més ràpid. Com més gran es fa més segueix la rutina. Es lleva, baixa a esmorzar (cada dia té menys gana), se'n va al Bryant Park a veure els coloms i no torna a l'hotel fins al capvespre. Allà es menja una sopa i cap a dormir per l'endemà tornar-hi. Dia rere dia, un no parar. Cada vegada rebia menys visites, sobretot les de l'Ethel, quasi no la veia mai. Tot li anava passant factura.

El seu cap no funcionava com abans i s'anava apagant poc a poc. Ell sabia que algun dia tot desapareixeria. Però, no podia acabar sense que la gent no sàpigues tota la seva història.

Els següents tres dies es va quedar a la seva habitació, aïllat. Sense menjar ni quasi dormir. Només escrivia. Escrivia un llibre. De cop i volta, sense avisar, va sortir de l'habitació. En Gregor sabia que no li faltava gaire perquè li arribes la hora.

Va anar directament al Bryant Park amb una de les poques forces que li quedaven. Es va acomiadar dels coloms amb les llàgrimes que li queien galtes avall per la tristor de no tornar-los a veure. Però sabia que estarien bé sense ell i amb això ja era feliç.

Ara sí, amb la seva última energia va tornar a l'hotel. Sense ni dubtar-ho un moment, va agafar la coloma blanca i la va col·locar sobre la taula al costat de les pàgines escrites del seu llibre. Va agafar un paper i amb el seu últim alè va escriure el títol del llibre: Llampecs. Ja s'havia acabat tot i la gent el recordaria. Ell morí feliç amb el seva obra d'art i el seu amor.

Un nen es desperta esbufegant després d'una llarga nit i un somni intens. Tot havia succeït tan ràpid... És un nen menut de vuit anys en el 1864 de nom Nikola Tesla. A ell, en un futur li encantaria ser enginyer, sempre ha estat el somni de la seva vida. I ara, després d'aquesta nit, tenia clar què havia de fer per arribar on volia.

RELAT 23: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Misty

Blaus com el cel

Final alternatiu al llibre Llampecs, a partir de la pàg. 156

Un bon dia, per a en Gregor, a partir del fatídic moment d'aquell accident de cotxe, era una jornada en què, a l'hospital, servien macarrons, on portava tancat vuit tristos mesos. Temps que mai no recuperaria, ja que, per més idees que li passessin pel cap, mai no podria dur-les a terme durant la seva estada a aquella presó de parets blanques d'on, encara tenint portes, en Gregor no podia sortir.

Hi havia moments en què pensava que sortiria aviat d'allà. Hi havia una infermera d'ulls blaus com el cel i cabell roig com el foc que li deia que li quedava poc temps a l'hospital i l'animava a prendre's les seves pastilles, aquelles que mai no prenia, perquè no sabia de què estaven fetes i allà es negaven a explicar-li-ho. Aquesta mateixa infermera li deia que tampoc no sabia què contenien i, encara que segurament estava mentint, ell li ho perdonava per estar-lo tractant tan bé i animant-lo a tornar a la seva vida normal.

Però també hi havia moments més melancòlics on pensava que es passaria la vida en aquell llit, al costat d'un company d'habitació que tossia sense parar. Moments tristos.

Un dia més, la infermera li va portar el sopar acompanyat de les pastilles. Ell va fer veure que se les prenia, portava practicant aquest mètode durant dos mesos, sense empassar-se-les. Quan estava a punt de tastar el seu puré de patates, va començar a marejar-se, acabant desmaiada a terra. La infermera va tardar uns cinc minuts en arribar i el van traslladar amb fervor a la sala d'emergències. Però no va servir per a res. En Gregor ja no estava viu. Un infermer plorava al no esperar-s'ho, un altre resava, demanant al seu Déu el millor per a en Gregor; la doctora no estava sorpresa: sabia que aquest home no podia durar gaire a aquest ritme. Per últim, la infermera preferida d'en Gregor es tapava la cara, els seus ulls estaven aquest cop transformats en un oceà blau de llàgrimes.

En Gregor (bé, la seva ànima) estava allà mirant-los. Per què ploraven? Què passava? Quan l'infermer que resava es va agenollar a terra per a seguir resant, ell va mirar-lo i va veure al seu costat el seu cos.

No n'estava sorprès, és més, estava content d'haver endevinat què hi havia rere la mort. Sempre havia dit als seus amics que, segons els seus estudis, el cos i l'ànima no anaven junts i, després que el nostre cos morís, la nostra ànima seguiria viva. I ells vinga a dir-li que no, que no hi havia res.

Com que en Gregor no veia cap déu per allà, va decidir agafar el tren per anar a veure els seus amics, ja morts, i explicar-los com ell tenia la raó i sempre l'havia tinguda. Aquell dia, el cel era més blau que mai. Però aquesta història ja queda per a un altre dia.

RELAT 24: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Natos

En Gregor estava assegut al llit d'aquella lúgubre habitació d'hotel. Feia tres dies que no sortia ni a comprar el pa; tenia por.

Havia passat quasi un mes des que aquell estrany home l'havia advertit; li havia d'haver fet cas i marxar del país, marxar ben lluny i no tornar.

Cada soroll que sentia l'espantava, cada vegada que algú passava davant de la porta de l'habitació sentia com se li accelerava el pols, era com si el cor li anés a sortir del pit.

Després del tiroteig del dimarts, sabia que li quedava poc temps. En Gregor es negava al fet que l'Edison se'n sortís amb la seva, per això va pensar a deixar una carta, una on expliqués la veritat del que havia passat.

"Fa unes quantes setmanes, un jove, d'uns 30 anys, se'm va acostar; era alt i musculós, feia pinta de tenir molt mal caràcter, per això quan em va dir que estava obligat a marxar del país, que si no seria home mort; no m'hi vaig encarar, la veritat, m'imposava molt.

Al principi em va costar entendre-ho, però, pocs dies després ho vaig comprendre tot, era l'Edison: es vol apropiat els meus invents i descobriments, i per silenciar-me havia pensat fer-me desaparèixer, d'una manera o altra.

El creia incapaç d'enviar algú per matar-me, però fa quatre dies aquell encaputxat em va intentar disparar mentre passejava pel centre, a plena llum del dia.

Durant aquests dies he tingut por, molta por, però sé que d'aquí a poc, molt poc, tot acabarà; no em queda més que escriure aquesta carta, espero que es pugui demostrar el que ha passat, espero que algú em cregui i que la meua mort no sigui en và.

Adjuntaré a l'escriu els plànols de les meves invencions, i els meus estudis, no vull que ell s'atribueixi els meus descobriments.

Gregor. "

Va doblar la carta i la va guardar al seu maletí, juntament amb els seus estudis. Es va estirar al llit, va tancar els ulls i es va quedar en silenci, esperant.

Cap allà les 5 de la tarda, es va despertar: algú estava al passadís, caminant. De sobte va sentir com es parava, just davant de la seva porta; havia arribat el moment.

Tres dies després, la dona de la neteja va entrar a l'habitació del Gregor, se'l va trobar estès a terra, mort, aparentment víctima d'una causa natural.

L'agent de policia John, en inspeccionar l'estança es van topar amb la carta, va portar-la al seu germà que era un dels periodistes del diari més important del país, dos dies abans de publicar el reportatge juntament amb la carta, en John i el seu germà van aparèixer morts.

No ha estat fins al dia d'avui que s'ha començat a descobrir la veritat de tot el que va passar fa quasi 100 anys: l'assassinat d'un dels inventors més importants de tots els temps.

RELAT 25: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Nona

Com al naixement, hom prefereix estar al corrent de l'instant xifrat en què tot acaba, però aquest cop són els qui es queden que ho necessiten, aquells qui explicaran el teu pas per aquest planeta necessiten un punt de referència, una xifra, del moment exacte en el qual la teva llum va eixir. En Gregor va morir el 7 de gener de 1943. Havia passat setmanes construint allò que ell creia que el tornaria a dur a l'Olimp dels inventors. Una posició que l'hi havia estat arravatada. En Gregor als seus 86 anys era mogut per una barreja de ràbia, odi i senilitat; una espècie de còctel Molotov que l'obligava a continuar persistint en l'intent de crear, d'inventar quelcom que el fes tornar a aquella posició de superioritat que tant enyorava. Després de dies d'esforç, ho havia creat. Aquella imatge que tenia al cap s'havia materialitzat en un objecte espurnejant, que tot i que ni ell en sabia ben bé la utilitat, n'estava convençut del seu triomf.

L'alegria del Gregor es tornava a reflectir, tímida, en el seu rostre. Però aquesta alegria tenia un matís de desconfiança. En qui confiar doncs, després d'aquesta cadena de traïcions i robatoris d'idees, l'existència d'aquest invent?

El temps podia haver canviat moltes coses, però mai hauria pogut canviar la resposta a aquesta pregunta. A totes les preguntes.

Amb una velocitat impròpia d'una vella, l'Ethel estava plantada a la porta de l'habitació d'hotel d'en Gregor. Amb un rostre reflectit de la mateixa emoció que en Gregor. Feliç per tornar-lo a veure després de tant temps de desaparició i desconfiada per la mateixa qüestió.

Sense intercanviar una sola paraula, en Gregor la va dur davant de la seva nova invenció. Però l'Ethel no podia fixar-se en res més a part d'aquella alegria tan única d'en Gregor que tant havia enyorat. Ell no parava de fer tesis en veu alta sobre el que podria significar l'andròmina espurnejant per a la seva carrera. Però ella no l'escoltava. Només podia observar la il·lusió que es desbocava d'aquells ulls, que duran anys havien romangut inerts a qualsevol estímul.

I per primera vegada en la seva història, la ja vella Ethel li va agafar la mà moguda per la il·lusió juvenil que ella també creia desapareguda.

En Gregor va callar. Ambdós es van mirar amb un somriure senil i una pau interior fins aleshores desconeguda quan l'Ethel va allargar la mà a l'espurnejant objecte.

A diferència de l'inici la història d'en Gregor va acabar envoltat de llum, però de pau, molta pau; com tornant a l'úter matern, però aquest cop acompanyat de l'únic ser que li havia causat més preguntes que respostes.

RELAT 26: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Piu

En Gregor observa com el cotxe se li acosta a de mica en mica fent sotracs per l'asfalt. Amb dificultats aconsegueix esquivar-lo i arriba a la vorera trontollant, mentre el vehicle frena estrepitosament uns vint metres més enllà, intentant fer fora a les aus que ocupen el parabrisa. Del vell Duesenberg en baixa una dona que crida esverada l'ebri conductor fins que fa un cop de porta al vehicle, senyal que marxi.

Després d'uns breus moments, en Gregor continua el seu camí cap a Bryant Park, però amb pas més lent aquesta vegada. Tot i així no vol arribar tard a la cita amb els coloms, encara més tenint en compte els descuits anteriors de l'home a l'hora d'alimentar-los, que ha causat un cert empipament als animals voladors. Tots ja coneixem l'estreta relació entre aquestes aus i el nostre amic Gregor. A l'avançar nota com la dona es queda embadalida observant-lo, seguint cada pas que fa. L'inventor s'incomoda a causa de la penetrant mirada, però també se sent elogiat al rebre aquesta atenció. Quan arriba a l'alçada de la senyora, s'atura a contemplar-la des de l'altra banda del carrer. Porta posat un vestit verd que li arriba fins als peus, senzill i elegant, a l'igual que la seva propietària: l'Ethel. L'ha reconeguda a l'instant, es manté igual que l'última vegada que ella el va visitar, tan sols s'han emfatitzat petites arrugues al seu front, i com de costum com a complement, només porta l'aliança de matrimoni. Es troben cara a cara a costats paral·lels del carrer, quietos fins que, l'abans jove noia, creua per retrobar-se amb el seu amic. Es saluden i sense que en Gregor hagi de dir on es dirigeix, la senyora Axelrod s'encamina cap a la plaça. Resten callats mentre ella admira l'home que alimenta els coloms que tant aprecia. L'Ethel talla el silenci recordant en veu alta l'entrevista d'en Gregor als diaris més prestigiosos de Nova York, cosa que anima a l'inventor, recordant els seus anys de glòria. Continuen parlant des d'aquell moment, esmentant breument l'incident que hi ha hagut dins el cotxe amb l'Angus Napier, fins que la conversa retorna al silenci principal i cap dels dos diu res més fins que l'home anuncia que torna al New Yorker. L'Ethel es decep al suposar que la deixa per estar amb els coloms, però s'acomia comunicant-li que l'anirà a visitar properament.

En Gregor retorna amb dificultats a l'hotel sabent que la seva amiga l'observa de lluny sota les primeres gotes d'una creixent tempesta. Sempre ha tingut un sentiment indefinit respecte la senyora Axelrod, però podria dir sense cap dubte que és la seva coneguda més apreciada. A l'arribar s'ha deixat caure a la cadira esgotat, disposat a fer una última cosa que mai ha posat en pràctica per la seva valuosa amiga. Per un dia, des de fa molts anys, s'oblida dels coloms i només l'Ethel i els seus invents ocupen la seva ment. Agafa una llibreta de 3.342 pàgines, col·loca tres plomes sobre la taula, una de les úniques coses de valor que li queden, i comença a anotar tots els grans descobriments que ha fet conjuntament amb les noves idees que es creen a mesura que va escrivint. Omple cada pàgina, ocupant tots els marges del quadern, fins que es queda satisfet amb seu treball. Ho embolica amb un diari i escriu una petita nota que adjunta sobre el paquet.

Defallit com es sent, només pot pensar en estirar-se i dormir, però abans de fer-ho deixa lliures els seus estimats coloms. Els veu volar per la cambra mentre poc a poc surten a l'exterior a través de l'única petita finestra que hi ha. Finalment l'habitació es queda en silenci, el so dels llampecs és l'únic que se sent a l'estança; allà només hi queda el paquet, les gàbies buides, la preuada coloma blanca, i el vell inventor sumit en un son profund.

RELAT 27: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: préssec

En Gregor ajagut a terra ,amb el barret de cap per avall, sent com la foscor de la nit s'apodera dels seus pensaments. Les trobades amb els personatges més rics i intel·ligents que ha tingut al llarg de la seva vida, li retornen a la ment. Les recorda amb molta gratitud perquè totes les preocupacions patides pel finançament dels seus experiments, havien pogut esvair-se per la convicció i els bons raonaments per part d'ell i el punt d'esperança que tenien els adinerats.

No obstant, un neguit s'interna al seu estómac. Segurament no són els diners els quals li produeixen, sinó la quantitat d'idees originades en la part més profunda del seu cervell que sap que, vistes les circumstàncies, la humanitat mai podrà gaudir-ne.

Tota la vida ha tingut poc temps i al ser una persona inquieta, immediatament sempre ha fet allò que li ha passat pel cap. Aquests últims anys ja s'ha adonat que no és el mateix de deu anys enrere, però la seva tossuderia l'ha mantingut ferm. És en aquest moment, però, sentint la fredor del terra de la ciutat a la seva envellida galta i el so de tranquil·litat que l'acotxa, que s'adona que després d'un llarg i complicat camí, pot ser que hagi arribat a la fi.

Des del primer moment s'havia marcat un objectiu: inventar el llum elèctric i fer-lo arribar a tot el món. Es pot dir que amb el munt de conferències i experiments que ha fet sobre el corrent altern, podria quedar més que satisfet per la seva gran invenció, però essent en Gregor, sabem tots molt bé que no serà així.

Les rodes d'un cotxe trepitjant l'asfalt , circulant pel seu costat, l'impulsen a aixecar la mà, però al veure que l'automòbil passa de llarg la baixa lentament al mateix temps que se li tanquen els ulls.

Petites gotetes li llisquen sobre les pestanyes mentre una imatge poc clara però distingible ocupa la seva ànima: l'Ethel. La seva estimada i apreciada Ethel. Mistress i senyora, d'elegància innata sense maquillatge ni gaire joies, detalls que han atrapat sempre tota l'atenció amorosa d'en Gregor.

Un flaix molt ràpid però intens en el qual s'imagina com hauria canviat la seva vida si en un dels sopars hagués declarat la seva espurna d'amor a la dolça Ethel, li contrau el pit. Segur que les seves estranyes manies no haurien estat cap problema per a la dona que estima, el seu marit en canvi, el motiu pel qual no decidí anar un pas més enllà.

Del plàcid plugim, cada vegada, en van sorgint gotes més grosses. Els núvols han tenyit el cel d'un color grisenc i els fenòmens típics d'una tempesta donen un aire trist a Nova York.

En Gregor deixa la ment en blanc i només el so dels trons fa que se senti, encara, viu. Se li dibuixa un discret somriure a la cara i entre els màgics rajos elèctrics que cauen des del cel, el seu cor es deté.

RELAT 28: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Rockstar

Al cap de deu anys, en espera de la carta que no ha arribat ni abans de la guerra ni mentre durava. No tan sols els que té a casa sinó també els de Bryant Park, a qui en Gregor alimenta, cada vespre amb velles llavors de saldo.

Personalment, jo ja no puc més, amb tants coloms. Vosaltres tampoc, segur. No podem més i, en realitat, ells mateixos, ingrats i versàtils com són, tampoc no poden més en Gregor. Cansats de veure'l i, vista la qualitat cada cop més baixa de les provisions que porta, decideixen desfer-se'n.

L'operació, molt preparada, es durà a terme una nit d'hivern, gelada, quan fa estona que és fosc i ell ha sortit de l'hotel sense saludar ni l'ascensorista ni el conserge, com ja fa temps que no saluda ningú. Als carrers hi ha pocs cotxes, i molts pocs vianants a causa del gel. Cau una mica de neu fina, dispersa, en volves distretes sobre el barret d'en Gregor, durant el trajecte cap al parc, als arbres del qual, concentrats en comandos, els coloms l'esperen en silenci. En Gregor, gelat de fred, va obrint una a una les gàbies dels coloms. Cada gàbia suposa un repte, cada gàbia és una part d'ell. Un moment molt emotiu per a ell: molts dels seus últims amics s'allunyaven del parc endinsant-se en els arbres i la foscor. Un cop obertes totes les gàbies, en Gregor, content d'haver complert a la perfecció el seu pla, es dirigeix al banc més pròxim per observar aquells carrers quasi deserts, amb aquella llum ataronjada; però en el petit recorregut, s'escolta un aleteig ben aprop, era un dels coloms que acabava d'alliberar, aquell colom semblava haver apreciat tot aquell tracte rebut durant anys, aquell colom es va quedar, tots dos junts se'n van anar al banc.

No sabia dir quina hora era, però era en el punt més fosc, quan la lluna estava en el seu moment més àlgid del trajecte, en aquell moment, es distingeix de lluny, en la foscor freda, un cotxe. És un vell Duesenberg oxidat, desballestat, gairebé una desferra, amb els pneumàtics de les rodes groguenques mig desinflat, els vidres llardosos i esquerdats i la capota esparracada. El rovell a penes deixa veure boirosament algun record de verd o de blau a la carrosseria. Va bastant a poc apoc, però sense gaire control, sembla com si el conductor anés begut, i és que hi va. Instants després, el cotxe xoca contra un dels arbres del Bryant Park, el colom lleial se'n va volant després de tant enrenou. En Gregor, segur de reconèixer aquell cotxe, s'hi dirigeix el més ràpid que pot, quan hi arriba, s'hi troba amb la situació més inimaginable per ell. Era la Ethel, totalment fora d'ella, beguda e inconscient del que acabava de passar. En Gregor recull totes les forces que pot i s'emporta Ethel a la seva habitació del New Yorker on, tristament, mor abans que ni tan sols els serveis d'emergència hi arribin.

RELAT 29: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: The Rock

Paràgraf 2 pàgina 132

"Però totes aquestes operacions, com tantes altres, no tindran mai continuïtat. I no és culpa només, tal i com en Gregor deplora, la indiferència dels seus contemporanis. És que també resulta que l'home a vegades no tira."

Abatut per la falta d'idees, en Gregor, es planteja posar a prova una de les seves últimes propostes: el far de locomotora. Perfecciona els dissenys, agafa materials i materials alternatius. No triga gaire a demanar ajut a un jove per fer un prototip.

Unes setmanes més tard, creat el nou invent, l'exposa durant el sopar a casa dels Axelrod.

Acabada l'explicació, l'Ethel el mira amb cara sorpresa, mentre que en Norman l'observa amb menyspreu i comença a riure.

- Que no veus que és un invent absurd? - li comenta en Norman - És com posar un llum mirant el cel, no serveix per a res.

Mentrestant, l'Ethel segueix sense dir res, però canvia la cara de sorpresa per una de tristesa.

Sobtadament, en Gregor s'aixeca de la taula, agafa el seu abric i el seu barret fort i marxa a mig àpat. Es dirigeix al bar més proper, demana una cervesa i es queda pensatiu mirant una ampolla de rom a un prestatge.

Finalment s'adorm amb l'ampolla buida entre les mans.

L'endemà es desperta en una habitació que no és la seva. Confós, en Gregor s'intenta aixecar, quan s'adona que no té forces per moure's. De sobte, la porta de l'habitació s'obre i apareix l'Ethel per comprovar si encara dormia. En veure que no, la senyora Axelrod, agafa una cadira i s'apropa a en Gregor disposada a conversar-hi. Sense dir-se res, en Gregor observa la cara trista de l'Ethel. De sobte entra en Norman per la porta tot cridant:

- Ai Gregor! No se't pot deixar sol sense que facis un gra massa!

En Gregor, sense entendre les paraules del senyor Axelrod mira a l'Ethel buscant ajuda, però ella li respon arronsant les espatlles.

En Norman veient la cara del seu amic li explica el que va succeir ahir a la nit, però en Gregor no li fa gaire cas ja que es queda observant detalladament el rostre serè de l'Ethel. En aquell moment va sentir a en Norman dir la paraula "batalla". Des d'aquell instant, en Gregor es va passar tot el poc dia que quedava pensant en aquella paraula.

Al capvespre, en Gregor seguia estirat al llit. En aquell moment va entrar l'Ethel a portar-li el sopar i va ser en aquell instant que ell es va adonar del que passava i el que s'havia perdut.

Pel que es veu, després d'ofendre's i anar al bar, es va emborratxar amb l'ampolla de rom. A l'hora de tancar el bar, en Gregor s'havia adormit. El cambrer li va demanar que marxés, però amb la borratxera que portava a sobre es va revoltar contra ell i es va posar en posició de lluita. Va intentar colpejar al cambrer però va caure a terra rodó. Poc després van venir els Axelrod a recollir-lo i el van dur a la cambra dels convidats. S'havia passat dos dies dormint fins avui al migdia quan l'Ethel havia obert la porta de la seva cambra.

Va tornar a la realitat quan l'Ethel li va tocar la mà agafant-li amb força. En aquell moment es va adonar de com havia desaprofitat la seva vida amb invents revolucionaris que molts li havien agafat.

Es va incorporar com va poder i li va fer un petó als llavis a l'Ethel. Ella no el va refusar de manera que van estar així durant uns breus instants. Després l'Ethel es va posar la mà als llavis i va marxar de l'habitació.

L'endemà es va despertar aviat i es va passar tot el dia assegut a una butaca de la sala d'estar mirant la llar de foc. No va veure l'Ethel en tot el dia. Li havia preguntat tres cops a en Norman però ell li havia dit que no ho sabia.

Dos dies després ja estava en plena forma i va anar a l'hotel Waldorf Astoria però va assabentar-se que l'havien fet fora. Al saber això, va tornar a casa els Axelrod però no el van acceptar ja que portava una setmana allà. De manera que es va quedar sense casa. Va anar al banc a veure quants diners li quedaven, però els nombres eren negatius. Desesperat, va anar al parc on donava menjar als coloms, es va assentar a un banc i va quedar-se allà quiet durant hores.

Sobtadament, una figura el va agafar de la mà i el va portar a un racó amagat del parc. Era l'Ethel Axelrod. Li va proposar d'escapar-se el dos ben lluny d'allà. Ell, degut a la seva situació econòmica, a la falta d'idees i l'amor per l'Ethel, el van dur a l'afirmació. Van marxar ben lluny d'aquell país que tants mals tràngols van portar-li a en Gregor.

Va morir un 7 de gener de 1943 a Smiljan, a Croàcia, a una casa on havia compartit amb la seva recent esposa, Ethel Axelrod.

Amb el Premi Llegim Ciència (PLC) obrim una escletxa a l'esperança d'agermanar les lletres, la tecnologia i les ciències.

TLC Tertúlies
de Literatura
Científica

UST
FACULTAT DE CIÈNCIES
I TECNOLOGIA

Les **TLC** i la **Facultat de Ciències i Tecnologia de la UVic-UCC** es complauen a convidar-vos a la:

6a edició del Premi Llegim Ciència Curs 2017/18

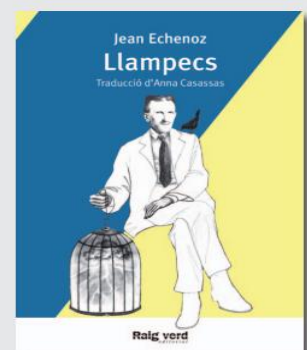
Entrega de premis als millors relats que esdevenen de la lectura de la novel·la: **Llampecs** de **Jean Echenoz**. Ed Raig Verd, 2016

Presentarà l'acte: **Julita Oliveras**, Responsable del Programa Ciència i Societat - Facultat de Ciències i Tecnologia (FCT) - UVic-UCC

Dimecres 21 de febrer de 2018

Sessió 1 de 9.00 a 10.15h, per als alumnes de 3r d'ESO
Sessió 2 d'11.00 a 12.15h, per als alumnes de 4t d'ESO

Aula Magna de la UVic-UCC (C/ de la Laura, 13. Vic)

Contacte:
tlc@uvic.cat | Tel. 93 881 55 19